

A

282

—

XIII.

1963

FOTO
EM

KARIKÁS FRIGYES
KÉZIRATAI

KÉZIRATOK, 20. század.

Lh.: MAGANTULA ÉDON

és Rich Langunk. Akkor, hogy jász, a
nink Téged, mennyi örömet és szen-
sál nekünk — magunknak, hogy jász
öröge a várakozás boldog hónapjainak
sedis örömeikkel és gondokkal tele
lékít. Meg fogod belőle ismerni éle-
s az idejét, ahova pulikegeted nem
szá, az irtelelnek előre is megvill-
lyek nekünk mind — mind speri-
rásai voltak.

Tulajdonképpen előbb, sokkal előbb
est a naplót elkezdtem. Akkor, a
tudtuk, hogy vagy. Ő, hogyan örül
Kicsi Gyermekünk és hogyan feltűnt
mert néhány időben indultál, bíz-
nya kilátási és dermesztő időben
sok áldorahunkba és kemondásunkba

1921. X. 1. -én

Neked és magunknak írjuk ezt a naplót,
ídes Kicsi Lányunk. Neked, hogy lásd, hogyan szeret
nünk Téged, mennyi örömet és szenvedést okoz-
nál nekünk — magunknak, hogy jössen meg-
öröge a várakozás boldog hónapjainak és a betelje-
sedés örömeikkel és gondokkal tele éveink em-
lékeit. Meg fogod belőle ismerni életednek azt
az idejét, ahoá emlékeztetted nem nyúltál vész-
re, az irtelelenség elő és megvilágosítás, ame-
lyek nekünk mind-mind sorsnyi örömnek for-
rása voltak.

Tulajdonképpen előbb, sokkal előbb kellett volna
ezt a naplót elkezdenünk. Akkor, mikor először
tudtuk, hogy vagy. É, hogyan értünk Neked,
Kicsi Gyermekünk és hogyan félünk a jövőtől:
mert néhéz időkben indultál, bizonytalan, csi-
nya kilátású és dermesztő időkben. Tudtuk, hogy
sok áldoraktunkba és lemondásunkba fogsz kelet-
ni, de mi csak Téged félhettünk, hogy talán
minden igyekezetünkkel sem tudjuk Neked

✓

mind azt hiszitek, amit szűkeged van,
amit szeretünk. Félünk, hogy talán nagyon-
nagyot vétkünk ellened attal, hogy életre hi-
vünk, hogy talán egy kúres is számunkra életet
ajándékozunk Neked. Most mi akarunk, hogy
legyen - önként vállaltuk a lehetőség jelelőse-
gét is áldozatát: akarom, hogy ott tudjál
kicsi lányunk, és most megigérjük Neked újra,
amit megígértünk, mikor az életéről döntöt-
tünk, Kicsi Baba, aki nekünk a boldogságot
jelenlét: minden, amit szeretettel, szelíd-
párossal és lemondással el lehet jönni, az a
Tudt lesz, hogy az életet szívesen ve-
gye. Többet nem ígérhetünk, Kicsi Lányunk.

Együttünk is írjuk, úgy a nyitka, est a
naplót. Hiszen olyan keveset vagyunk együtt, a
hisztörnyünk, ^{kevesen} későbbre olyan kevés időt kell
Neked, hogy mi sem beszélhetünk magunkat.
Talán az érdeklődés segít az egymás megértési-
hez.

Wien, 1921. Október - 2-án.

drága kicsi babunkaim!
Maga ha nagy levet, maga ha világosan is tisztán
fogad látni arát a viromságot, amelyben mi
(én is a te jó anyja!) erre sorolást írtál, akkor
olvassd el ezen sorolat, s akkor mondj ítéletet
feletünk, hogy mennyiben feleltünk meg annak a
kötelezésnek amely kötelezést a Te születésed
reánk rótt. Mi ugyan is olyan céllal indi-
toltuk utat egy új életet (a te drága kis
életed!), hogy az tökéletesebb, nyugodtabb
is ha lehet, úgy, mint boldogságba legyen mint a
miénk volt. És te levet maga a bioné névvel
abban, hogy megfeleltünk-e mi ezen kötele-
zésnek, hogy nem - ~~véteztünk~~ - a mi a te
boldogságod ellen.

A mi nappeink amelyben te születél, kicsi reim!
egy cseppet sem mondatol rózsáim; anyád, gyer-
gém, farságn, te hordád van létezőre igen napra
s a saját maga rézere (femilásra is egybeérve.)
sem ideje sem marad, úgy hogy én szinte aggo-
dalommal nézem miként fog miként szabad ne-

gény napról-napra. Deha nem hittem volna hogy te irta
ennyi időre a képek legyen. Efel minden morandum
ébre van, nappal pedig, minden erejével (ami
nem volt az) te rád mos te rád teremt, az
hogy aterméke is len az életet fogja a nagy
élet - in legelőre art kiem - sohasem eme-
hétet vadalat. A másik oldalán pedig in - az a
páid, reggeltől nap estig dolgozol a gyérben hogy meg
tudjam merre van art ami a mi letfentartásunk
elengedhetetlenül szükséges a mivel szintén
horrá aherol járulni hoz hogy te meg a
gyermekkorodól edeseth emlékeket vider
magadad az életet ki, mint a mihez
emlékeket apid ill a te gyermek bölcső
fellett.

Most két hét korábban kezdődött veretni a
art a napot amely világszerte fogaditani
naked aron nappalra amelyek te nem
fogsz tudni magad vissza emlékei. Mi így
fenn fogunk öntet is megittat lenni hozzá
hogy erel is fogunk benn az öreinte is az egy-
nesség irásit.

Art a legyűrt, hogy az a napot egykor majd
katekizmusod sít irányított legyen a -
melyből az öreinte is, a becsületesség, is
a veretlet iradon mindanny, az feled, ahog-
art az a könyvet felnyitod.

Is ha majd felfognod nemi ha majd
amint a naplór a tartalmat meg
fogod érteni, is ha mindezt nem fog
elitélni tudni, meg csak arra kérek, hogy
szerep te is benindul a léte amilyen mi ne
retírd. Téged.

Legyen az a könyv bizonyított a mi, irántad
való szeretetünk.

Apulad 3

Wien 1921. Okt. 13. 'an

Drága kicsi gyermekem, tegnap voltál két hónapos és nagyon úgy látsz, hogy még csak másodszor írtál nekem ebbe a levegbe. Szíjjellem magam, pedig hiszem el, nem az én hangom, hanem Te adsz annyi munkát, ami minden időmet elfoglalja. Ez nem gyermekhangos, kicsi bögörem, hanem felnőtt getődzs.

Olyan édes vagy már, olyan figyelemesen néz a drága nagy, acéllélek szemed, olyan szép fejlődés értelmileg - de testileg bizony kevés hátramaradt, ami apukádnak és nekem sok gondot okoz. Az orvosokad rájárt és nem hisz elég; meggyőzőm kérdem az orvost, mit csináljak veled. Is látna bezzek folyton tífusba, látna bezzek mindenféle orvossággal, mégis olyan kiütöses, vörös, fájdalmas íngérem és kiterjedett a bőrodon, és mi úgy szagátunk este, kicsi Baba. Apukád multkor beallott nekem, hogy az elmult hetekben munkákorban folyton a te kis pirosp-

dikádod járt az este, folyton azon gondolkodt, mit kellene csinálni, hogy Te meggyógyulj. A Te apukád nagyon-nagyon szeret Téged. Nem csak szeret járni veled, hanem sokat is dolgozik érte, nemcsak a gyárban, hanem itthon is. Több szeretetnek néha - ezt néki kellom be, nem néki - mikor odaáll mellem, a mostetekről, hogy nekem segítsen, vagy engem levélben, mikor rád mosok. Nem tudom pontosan kifejezni, mi köztet sírásra. A meghatottság, a hiány, a boldogság - mert megrázkódtam nagy, mindennél nagyobb az ő szeretet. Ő nagyon tud szeretni és nagyon tud örülni - nem kíváncsiak néki nagyobb, mint hogy örököld ezt a tulajdonságát, mert az hasonlít legjobban ahhoz az érzetelen álomképhez, amit az emberek boldogságuk örökök nevezni. Igaz igazán, kicsi lányom, hogy nagyon szeretni néha azt is jelenti, hogy nagyon szeretni. De a fájdalom még. Ezt mind is néki is mind

is boldogság fájdalom nélkül. Meglátod majd,
sien pányom, ha nagy lesz, nagy amikor
boldogság jőre magad, nagy amikor mi-
szóleg gyönyörködő, nagy is imponáló
jelenségek előtt - örömet, gyönyörködés-
sed, is láthatod mégis azt bor-
zong a fájdalom, mert a fájda-
lom az, ami erősebbet méltja
teori.

Azt talán nem is néked írtam, his
bogarom, hanem gyűlölködő, sok minden
magyarizáció. Ke is privélt meg,
his pányom, mert néked nagyon bol-
dogok kell legyenek. Azt pedig
inkább az apádtól kaptam hálal meg.

Már sőtítedik is nékem még me-
gyszeri dolgom van. Pedig merettem vol-
na sokat írni rólad, mit csinálod,
mit próbál getsz, te drága his buti
örömeink.

Wien 1951. Október 14. én

Tapod óta aggódand afelett, hogy te kicsit
rápodd vagy is mehelesen felfőlt. Jaj, csak
legskell szini bejod se volna.

Pedig olyan sok örömet van benne, his
his bogarom; felgyógyul nére az örömet
mikor nagy és nemidet olyan értékesen
reid meretted meg látni mostanában
napról-napra értékesíted sejtődet
is nagy örömet nére. Vinout azt is
meg kell néked írnom hogy én nére
egy kicsit baragnom is rád. Te is itok
időben nére minden öt nélkül szini
nőrtől korran is agressív meg hogy a te
megény manádat: eli most fény telen az
egén neppit veled tölténi :) bizony mostaná-
ban nagyon sokat találok fészket is ide-
gessen meletted. Aká megény azt sem tudok
hogy mit csinálod, mert ahogy korábban
valamit csinálni a te virádra elke de
hogy hogyja meg hogy - megény manádat
allig lehetek valamit elre miatod.

In nivesen segitend neki, de hát allig van
re állolmam. Se azért amit meg tudok
csinálni mindent megcsinálol azért
hogy valamely könnyebb legyen megélni
életet. Sokat ne legyen rossz dolog és be-
bukás.

A kerent manapság sokat mostanában
rád néztem. G. is nagyon szeret téged
kedves hogy rendszeren minna a kettő együt
alvástól el.

No bebiztos hogyha jól fogod megadni
vissza is a munkádat nem fogod
minden percre leélni akkor leg-
korábban többet fogod írni neked.
1921. XI. 20.

Appal a szándékkal kezdtem el ezt a
naplót, hogy pontosan feljegyzek benne mindent,
ami testi és lelki fejlődésére vonatkozik,
s most, mikor hármunkasok elmentek, mind-
össze hánnapos írok Neked. Pedig min-
dennap munkáidat és teored magamnak
érint is mindegyik. Jóllessem magamban,

hogy a legelőrelebbi szabad felőramat erre
fogom felhasználni. Gyarapítom, hogy nagyon
keves szabad felőram van, és megélni Bő-
kénél is csak három-négy hetenként
írni egy levelet, pedig neki nagyon
nagy szükségem lenne rá.

Életem első napjaiban nagyon aszaltam
volтам, több időm is volt, mert itt volt
a te nagyamád, aki megélni reggel-
től estig dolgozott, néd is és miránk is.
Ebből az időből vannak feljegyzéseim,
amiket sajnos nem folytattam néhány het-
tel tovább pontosan. Ezt nem csak azért
sajnálom, mert szerettem, ha ismerked
a munkáidnak első, bizonytalan és rögzít
és meggyőződésait is mert szerettem
munkát magam számára is drágaként
megőrizni, hanem, mert egy a gyermek-
lelkemmel való írtakésszel akarom,
szándékoztam vagy talán leggyabban mond-
va szerettem a doktorátust megőrizni.
Nagyra drága, mikor hirtelen dolgozom tőre az

eset a te mamád.

1921. dec. 5. én

Csak ma folytathatom az írást, de most
szívesen mindjárt arról kezdem, amit hónapok
óta halasztok: a jegyeim beadásával.

Tehát figyelj, kicsi kutykám! (Nem haragszol,
ídes - hogy így szólítottalak, de te most
olyan vagy, mint egy ídes, mely, főleg
his kutyá!):

Mikor megérkeztem, megmondhaték nyugtádnak,
hogy kislányom van, azúrián felöltözötten oda-
hordak hozzá, megmutatni, vagy, ahogy mon-
dották, "bevizitatni".

Meg, ídes, midtől arról inkább beállom te-
red (remélem, azt tudom, hogy kedved nem
fog fájni, mert most már én is muszájnak
látom) hogy mikor megérkeztem, hogy lányom
van és nem fiatal, a nagyon-naggy család
közében. Mert apáddal együtt egy belcsaládban
már előre megismertél abba, hogy jöttél le,
már nevet is adtunk neki és minden máni-
pülánsba bevezetted őt, a Péterkét. Mindenkinek

volt a Péterke, mindennel jobban szerettem
ő, Téged, mert hiszen szerettemek mi az
arra is, hogy a Péterke leány lesz, Pa-
pának várunk, júnak szerettem Téged, ki-
vül szerettem és mikor a hosszú várakozás
is bizonyos kinek után megérkeztem, hogy
leány vagy, egy ismeretlen magam, mint
a jätékos, aki mindent egy kockára kéri
és - nem nyert. Azúrián eszembe jutott, hogy
pár hét múlva lehet váltságdíj, ehhez
hosszú kell várni, arról meg kell várni
közül: hát lányom van és nem fiatal, hiszen
én is nő vagyok! és erre a gondolatra kintelen
nagy-naggy bánakozás, egytől egyet szerettem
el az ismeretlen jövőre, az új ember
járt, akit meg nem is láttam, és alánál
a rossz megérkezésként ~~a rossz~~ arról, hogy
arranyat várhatt. A boldogsághoz és több szer-
vedés, a boldogsághoz és több akadály: ez
az arranyom, kicsi Lányom!

és most folytatom, hogy elhozták a die-
ga kicsi lányomat bemutatni. Hát bizony,

Olyan kis piros majomképed volt, hogy nem tudtam
 bökni, vagy zombaságnak vegyem-e az új
 loio megjelölést, hogy szám hasonlítasz. De
 azért bevallom neked, hogy nagyon meg vol-
 tam hatva, és mely megilletődéssel, ^{szépséggel} ~~szépséggel~~
 és szeretettel csókoltam meg a ráncos,
 piros keperskédet. Az arcokskédet nem érke-
 el, már el is vitt az ájulás. Megparancsoltam,
 hogy aludjál, de én nem tudtam elaludni, jöt-
 tem csak Rád gondoltam, a piros kis arcodra,
 úgy önttem, hogy erős, egészségetjelento volt
 a hangod, amellyel a napvilágot üdvözölted,
 úgy szeretlek volna újra látni és úgy fél-
 tem, hogy azért vitték el tőlem, mert valami
 bajod van, amit nem akartak nekem meg-
 mondani.

Két pra mitre viszályokak néhány percre és
 a karumba adtak. Olyan jó volt a könnyű kis
 testet baráti és olyan boldog voltam, mint
 sírás közben, hadonászva, a piros kereddel
 megfogad az arcunk.

Asztal megint elvitték! és alig voltam

hogy eljöjjen a délutáni látogatás ideje,
 amikor behozták képed a vendégeknek
 megmutatni és popni. És jött ^{örömmel} ~~örömmel~~ a
 nagymamád a te kis keresztemmel
 Gabival. És mindig szívesen szeretettel vis-
 teli a te kis piros arcodot, amit én
 már kezdtem népszerű találni.

A látogató idő után, lopva, csak néhány
 percre, apád jött föl. A munkából jött, és új-
 ra behozták képed, ^{ami} ~~ami~~ már olyan régen
 vártunk, aki végre megjöttél, drága, drága
 kicsi gyermekünk! Időapád olyan meglepett
 örömmel nézte a te kis hoppelő háló-
 arcodat, a ráncos, ropogó bőrű keperské-
 det és hálásan, nagyon hálásan csókol-
 gatta a kezemet. Milyen boldogok voltunk!
 Hogy ragyogott az apád szemé- és bízom
 az enyém is! Mi voltunk a legboldogabb
 emberek a világon!

Két levelet jött neked leírni, ami egy a
 boldog napot festi. De elég, így írtem, még
 helyre kell igazítani valakit, ami a te

kicsi pivednek fájdalmas okoskodása:

Mi nem azért vártnak jött, mert
azt jobban szeretné volna, megvalósulni
szerencsének tartottuk volna —
hanem mert valószínű, lány-
nak vagy fiatal, el kellett kép-
zelni a mi közeledő boldogsá-
gunkat. Kevés is kellett neki való,
kell, érte a kicsi Babán, hogy
besszélhessünk róla. És mert a
mai világban fiatal születni több
érvényesülés lehetőséget jelent, mi-
re te felhőz, talán már egészen
miskén lesz!), hát fiatal is Péter-
kének képzeltünk el!

És ma már el sem tudjuk kép-
zelni, hogy melánk mástunk lehetne,
mint leány. Ha kinevető is, hidd el,
már meg sem értjük, hogyan lehet
egy fiatal is szeretni. Hiszen a világ
legnyomorultabb, legaranyosabb, legördög-
teremtése egy édes-édes kislány
Lányoska. Lányoska, lányika,
drága, drága...

1922. Január 20-án

Szaga meg hisz gyerekek! de a homi ideje
nem intem neked semmit, ne haragudj este.
Képpelen magam te elöttem, hogy csak a évek
jóval korább mikor valami bajom van
de te megfogod majd éteni valamit, azt te elapodol
amelyben én jelenleg vagyok.

Most pedig itt a te kicsi bölcsődüed, hangosan
el mondok ami velem is a te anyóddal törté-
tént a te kis estelmed arcosdát most olyan írtam.
Denül nekem is arról én mégis mindent vedel
mondd el. Nem sorolok étenetideje amiről
hogy anyóddal kiszedt néreteltéredet ingon de
boldogan el. Most aronban az utolsó időrben
olyan eles lett a detond köztöti vírom, hogy
venedelmeltal lehetne tartani ha tejed mi
a deten nem szeretnél olyan nagyon. Én az hiszem
te vagy köztönd ari a viharandot szeretted közei tudod
móritani is nem anyóddal azt sőt a te anyóddal
kád is hi nem megvétel dorellomanyedek jönni
minden vädge anyóddal ellenem abban én el
a csintét hogy én vele (par anyóddal!)

Recht fagelloos. Er egy rendben talán igaz
is de én nemem erre metseyem van meg
jegy elég könnyű mentes. Így te azt felhasználok
meg tud éntem ehaz működés így te
írjam melyek azt az állapotot megbeszél
én, a te anyjaidat és az eredményt.

In edes his bizony! egy ember voltam
 aki önállósággal rendelkezett. Itt voltak
 az önállóságnak nagy száma - nem frukt.
 Volt önálló néretűen folyócsa a dolgok
 nemben, lehet hogy rossz volt - de volt.
 És jött a te nyugodt felismerés és egy-egy
 gesztus intésként el is in önállóságra egyes
~~szem~~ személyek. Képletesen bizony nemcsak a
 mesékben hogy jobban megérted és így
 kérem ~~te~~ dolgozod fogod megemlékezni arról
 valóban meg fogod vizsgálni az én jelenlegi
 ismerésen és nem fogsz újat látni és olyan
 rossz minden felbontásán kívül ~~is~~

Volt nelem segen helyig kormában
ez bizonytalanul és ez nélsz forat

nyalendón. Til örömu kerentúl riseltum me-
notum ar velt a neretum hog er níp, ar prakti-
kú er fj. Þóval velt eg irlesum neþval
telletum valumit is kultivaltum art. Velt
valumit umi neðum Tetnett semit er svirenu
violtem umi rabadon örvender tette a tellem.
Kem léneg velt er, coal forna ar ein álto-
döum formaga. Keretum.... Is föt a te fj angja
kedvesen egomenen is leþarantette art a nydal-
raf umit addif 10 contendon keretult seuki,
nem bozzott. Leritette delem is post.... En
þadif áltaum bonultum a megnarott holmi!
ntum is nem notum nem nolhattum semit
hisen angja nót jibba nem neretum ar
ein galvanat a nyalendón. et. Eldottum...
Is a te angja nem leiderte meþ söt nem is
gondolt urra, hog hia a nelem ar elvett
dolgor heget nunt van, ar elvett ir lesheget
nj irlest þig vöðellöðest öntu belin ameg
nyonug, ileatpette volva volva tellemben
ar indellöðest a níp irant. Nem leiderte,
vitte... is in it mavastum galertalanil

Nem az a kérdés, most drága kicsi gyermekem
hog az én irásom jó volt-e vagy rossz? Nem!
az a kérdés, hogy adhatott-e anyagot másnak nem.
Mert az én írásom és megalkotásom azért még volt
akár nem az enyém volt, az én írásom volt.
Is én itt maradtam irás nélkül üresen. Részemről
mindegy volt, mert én mi fogott a megalkotásom nem
fővételre vele, hiszen nem volt az enyém.
Az enyémét anyag elvitt.

Tölttem én egyet notesz lapjaim és leányaim.
Tíz házias balalajka fű. Volt egy orvos Tam-
burium amit galván pergettem notesz dudu-
lora. Nem volt olyan nap hogy ne monjartam
volna notesz nem volt olyan nap hogy ne mi-
szikáltam volna magam mal notesz a magam
módja szerint. Itt sem az a kérdés hogy jól mi-
szikáltam-e vagy sem? Itt arról van szó hogy
volt egy orvos balalajkám egy csomó notesz
fővételre vele buza határt nem is mert
devel, devalda szerelmemmel,
Is jót megint a te anyagfalnak a részem

volt fű tartva minden délután) is azt mondtam
hogy most csönd legyen a ti ottal a balalaj-
kával... is arata csönd van nálunk... Nem
még a balalajka halgat a notesz. Pedig enyi
notesz volt eddig, his hányan enyi még notesz
is meg elvették Tölem... is én oda adtam neki
pedig én szerettem a balalajkát szerettem a
notesz de a te jó anyagát amit is jobban ne-
rettem... oda adtam neki... Is azt sem sajnálta.
A te kedvedre hogy van-e még notesz az én részem
a világon, akárcsak még valahol déli a részem
a mi ő rész is fűt vethessék, nem kedveztünk amit
mal elvett a balalajkát, az én drága notesz
is itt maradt az épe.

Is szerettem nagyon az anyagát is meg fűt nekem
hogy ő maga maga nejjel orolát az eszököket ameg
fűvételre noteszmalnak a kedveztünk kedveztünk élet meg
boldogabbá tételére.

Két estendőre elvitt volt nekem va-
lami kisvétel amit életemben a
legjobb becsületem a mi nélkül

a maga szerepében. Megnére, az az
 kormányzat arat hogy az elvált a
 legközelebbi álló helyen. Megtennő
 a felni élet valóban sít formásig a
 is egyútt növeked a magyar parant élet
 meséit tovább. I. helyet mi történt?
 Jitt az a modern, a destruktív kommunis-
 ta forradalmat is megkerülte mint igen
 (felat nem mint megcélozta parant
 esemény) a maga mi bódésit.

2. lépés: eltűnés az irásaimból az az
 a kedves helyesírási hibák amegér néha
 olyan jól látható. Mindegyik lépés: az az
 paranti nyelvjáráson - prolikodásnak
 a feltűnése vizitációkhoz bejegyzések,
 Hamuadit lépés: a kormányzatból kiválaszt
 is minden dekorációt kidoz (mert két ő
 realis ember is igen öreg lim-lomát ő
 megsem fűrhét meg a maga kormány-
 zatiában. ... Is a mese világnak
 vége. ...

Jt nem az arányos, ede

hosszgeredem, hogy vajon az az a mese? népe
 veltet a? Nem... Az az van az hogy volt
 mese a mi lehetőséi fette azt hogy az élet
 a alomkép helyen is derű, ami engem a
 határolt megnyomásra emelt ameg az it-
 ségrel én igazán boldog voltam. Erted
 részben hogy melok meg vonta sít er?

Is most ides kis könyvem az
 anyaa keresi be nem az embert is nem
 találok azt. Elleseredik... Almat az
 egyaránt ameg az élet követő napom én a
 az az a minde helyen a legmagasabb
 hirszerveztől illom ki) Almat
 veeredésel... Jitt... Vidaszodas
 Gyombarodas az ő sereget... Kedvet-
 len sít, értelemes, ideges, a
 a sít én a ritetis, is haragság az
 én pénemrel. Néha az az komén az a
 vörösl az utam keresem magamat
 is az harudom magamnak, hogy ha
 ma nem hat kéne meg fogom

magam találni. És sehol sem.

Ki vagol fogyni saját magam-
ból azért él az élet. Elvesztélek talán min-
dent és semmi sem adott helyben.

Azért megtiltotta nekem a magam
maga szerint élni életet de
nem adott mielőtt kezdtem és ő meg-
heres engem.... hát meg talán.

De az én notáim
a guastionum az alom része,
meg vizsginal vege — vege
pedig olyan hat este olyan vege
vagy.

Is most hirtelen itt pánaszom vele
ebben az irásban bízate réveden találmam meg
~~vala~~ anyaghoz az utat legabak

1922. július.

Ides kis Bunkam! Bár egyáltalában nem
tartom helyesnek, hogy a mi hárszajma
bajait veled megismertessük és hogy mi-
nked egymásra panaszodjunk, mégis —
már csak apád panaszainak ellenőrizi-
sájaként is — a Te drága kis Bunka
ile járulok én is. Azt hiszem azonban,
ohajom fogad ezeket a sorokat olvas-
ni, hiszen nincs jogunk, hogy a mi spe-
ciesitkenőségünkkel elvegyük a Te hitedet
az életben és a hárszajmában. Mert van-
nak nagyon szép élet és nagyon boldog
hárszajmák is: is a Tied ilyen lesz, úgy kis
Bunkam! Te olyan boldog leszel, ami-
lyennek én képpeltem magam néha, mi-
kor láttam, hogy az apád a mennyire
sereit engem, milyen boldog, hogy az övé
vagyok, és mindennél, mindenkivel több
vagyok a számára. A tengeren hordott,
baluszgatót, becserelt, a lábamat csórolta

— ő, nagy volt ő, mint egy isten, a me-
retben. ~~de~~ ő ~~szerepelt~~ ^{szerepelt} körülötte az egész
világ, mint a borsó is tartott, mint
a szék. Egy könnyes, fakéregg szemek
lelt után azt látni, nála végre ottan
vagyok, hogy ő nekem apám, anyám,
testvérem, fiatal barátom, minden-
minden és hogy csak egészen le-
vege...

Egy volt ez néha... de ha aztán
megint, a csöket is belefáradtunk a já-
rásba, ^{látta} hogy mino ^{szerepelt} szerepelt
szerepelt szerepelt, hogy ő degen is
mástermispetű a lelket, hogy belső
életem vértől vett, könnyel öntött vi-
rágait (amiket birtokom után látkoromból
perdve csak neki birtokom) nem fogat-
ja el, iszre sem veri, mert könnyű
öröme is felületes indulatok uralták
a lelket, is ez fájt nekem, mert
merettem őt is mert tudtam, hogy ő
a lelkében is ~~minden~~ ^{drágakövek} drágakövek alig-

nak, csak ki kell kapni véres könnyekkel
a csillogó kavicsok alól, és kiengedni az
altalon méregszellőt, hangos színi virágok
kelteiből, ha az aranyos darabsak meg
is esznek erte. Azt akartam, ~~mellesleg~~ ^{mellesleg} hogy
hova fel nekem a szenvedés bánya, a kí-
sérlet, a csöket az enyém, a szívet az-
kor már megérthet volna. Azt akartam,
hogy a magabizalomként mélységetől
megismert megmagát hova nekem ajándé-
ba.

Alkalmam volt rá elég. Hiszen ő is ére-
te a köztudat hideg, lelki idegenséget, há-
rasságát belső hiányosságát. Elaját meg-
virágolt, esztendő, képességét meg-
jelenni, letétele belső, mágnese-
ségi vonalát megállapítani és ab-
ból hárságunkra nézve a következtet-
seket levonni — kötelesek fele-
volna. De ő nem volt ehhez hova-
szokva. Védő barátai meglehetősen
kétségbeesettek, hibáira, fogyatkozásaira

sokasem figyelemre méltó. Értékelte, és jó
 akaratból, szeretettel tekint, pedig ~~soha~~
 azért volt, mert azok is az igazságot
 követik. De azért nagyon látni lehet,
 minden megfigyelés helyén azonban,
 nyilvánvalóan, nyilvánvalóan meg lehet
 látni, és ezért nagyon szeretne ezt
 a képet. Mikor pedig én ezt ja-
 vitam és tanulom az életet, és meg-
 nemekül. Mert ott nem voltam. A
 megfigyelésnek feltehetően a kérdés az,
 hogy a probléma: Kell-e az élet,
 mert, és az élet. Nem mint-
 ha például az embernek nem lehet
 volna problémák, hanem most éppen
 ott, magukban értik el, vagy
 olymódon bevételek meg, akiket
 egyenrangú barátoknak tisztelték és
 szerettek. A társasági gondjairól je-
 lelték és problémáik jártak, de azért
 nekik is volt a legjobb hely, ahol lehet
 közös dinamikus és emocionális élet.

ésit kiélezette. Amel, hogy igen
metszékeny nomen is van, az, amel
egyet egyetemen, — nem rosszke-
rűbb is gondoságból — hanem köny-
vnyelvűségből és betűkezezésgől elfeled-
kesett.

Nagy történet, hogy én a télen napokon, heteken, hónapokon át, reggeltől estig és estétől éjjelig egyedül ültem melletted, mikor is vártam hogy máshogylégy. Mára egész nap nem becsültam senkivel, és mikor befeküdtem, tudtam, hogy minden tegnap ilyen volt és biztosan minden holnap ilyen lesz, mint az a ma volt. A próba négy. Jala olyan volt nekem, mint a börtön, és mint néjtelen, néma pirostaj felett a reménytelen, melys szürke ~~pró~~ felhő ^{borult} függött a lelkesre felett az élet. Kányorok merettem volna megfogni... Nagy bűn lett volna ellened, de így szerettem, és sem kívánságod, hogy mit-

Rad arb a helki gytödést meg talan
15-20 évig viselked. és ha még is ki-
vándorol is tölem, jövestem, így nem
lehet, ment nem binnam. és job-
naked én nélkülöm elűd mindegy
egy csínyta, rovor hársóclat leköz
gyemckhorod örömeit. Rög, így az
én gyemck örömeim, az en ott-
nomer elvált.

De megsem haltam meg. Mert min-
den kétségbeesésnél (mikor az elvált iszo-
tos roham, amivel a halál jórán job-
bult) erősebb bennem a remény, és
szip sebb jövöben. Az elvált jülant
van mindy föllángolt bennem a hit,
hogy meg minden másfél lez. Kise-
reztetűt egyaránt: egyaránt el kell or-
tania puer a por félreértésnek is
alebor boldogor lez. Mert egyaránt
pámaire, pülötűnk, is nem leheltek
egyaránt nélkül. Nem talan meg magam,
mert mindenél erősebb bennem a

hit magamban. Mindenen lehet regi-
terin, minden jó leor, ha egy dol-
nem sikerül, sikerül más, amig tart az
ides élet. és mindenek vége van, ha
elhal.

Kétségbeesés, meggyűlölet, és remény,
erő, ölelés, ^{boldogság} ~~arban~~ és magabiztosság
is minden életnél. Borzasztó jater,
halalos tánc az idegrendszernek. Egy-
rén így jövestem, így nem binnam
tovább, mert nem puerom, mert
a kinszenvedésen, mester az hiten,
én veprő a legboldogabb asszony a
jól dheret sejen. Mert ha sikerült bennem
bizi merített is a mellette bízathat-
tam a fejem, sekiwel - sekiwel nem
sekiweltem volna.

De ez a gyilkos jater erősebb, sirtan,
nemrehányásokat tettem, veszedtem,
vágyam késtem, csórtam, öleltem. és így
létetett, hogy minden jól van, de ma-
gaf kardvást életél. Kibírtatékam

lett volna mindkettőnk számára, ha nem
 szeretnék volna egymást olyan nagyon
 de így is nagyon megviselt emberek.
 Apádnak az én szeretetlenségem
 is bizonyosan még több okot
 adott arra, hogy hazulról elmenjen.
 Azonban pedig mindig jobban folyt a
 reménytelen kétségbeesés.

Útkor egy ajándékot kaptam apá-
 tól: egy újabb és egy idősre hármas
 párosz lánc, hogy a testi és lelki
 nyugalmam kényelmesebb legyen. Úgy
 mondtam, hogy szeretem apámat
 mindennél jobban de tudtam azt is,
 hogy nem bírom tovább a belső és
 külső megpróbáltatásokat és nem tudom
 tovább lelkileg nélkülözni azt is em-
 beret, akinek minden testi és lelki ké-
 peségemmel kívántam. Kélt mellett
 magam megviselésére: szeret-e még,
 hogy teljesíteni tudja a házassággal

választ lelki kényelmet.

Megjegyztem, hogy egy szóval, mint
 jó barát, éltem addig, míg apát a kén-
 yszer nem kényszerítette, de nem így
 jött. Apát a következő napokban, mindig
 ifjúként jött hozzám elment, egy nagy-
 rárt is, egy barátságos tekintet mel-
 létére jött-ment (pedig tudtam, hogy nem
 volt dolga) és látszott, hogy ő is egy
 állandósított akarja. Nem kérdőre,
 hol jár, ő nem is mondta. Semmit
 nem mondott. És a történetet öszo-
 kotta a kétségbeesett gyűlölet. Két írt
 szeretni a házasságot is beendően!
 Gyűlölt, gyűlölt, hogy majd meg-
 nyitott a szívem bele. ^{hogy a szívem elhagyja a házasságot} ^{amelyet a házasság} ^{amelyet a házasság}
 azt mondotta, hogy borzongó lelkiállapot-
 ban van. Szeret-e szeretni velem. De
 megint elment, hívott kétfőre, kora-
 déltam már a barátait is barátait,
 és az ifjokor jött hozzám. A leírás
 így masnagya maradt, én sokat

leem all, ö is belchent elbe a blokid-
 da. is est nem aranje, inkáló egge-
 dal hagg, hagg mejöörhase a maga
 pöndeltetisöt at euberelke. Nem
 nem izz, k mint a pöljedő hajó-
 rot menetulo patkang, hanem mint
 jó barátom, at én irdelemben, sz
 segálabb leor az pörörolim at an-
 derer körött. Mert ö bar even a lita
 pajott, hagg nem izz meret mar mit
 arclott, de arést a meretkeind hagg-
 pága válsorakau maradt, esat mis
 ferre köldött, is ö ^{arist} merem igati
 jó ararom, ^{ist...} ~~is nem aranje, hagg, ma-~~
 redjet.

Hagg! Azutim megint elment. Akkarabon
 ellenire pereptel végig a jött könyvet a
 areamon, anny bevélt, de most
 már nem ararban pinni. Nem tu-
 dom, mit csináltak... Kezjelt elmen-
 nem vasorapin. Nem ararban repon-
 dolni. Kiseben nem is igeret, belai

nem is izz gondolta, esat el van kere-
 nedve. is se igeret is! Nem mered
 repondolni... majd elvélir. Esat mámel
 foglaltorin. Nem, nem, nem mered
 repondolni. Nem ararot pinni... akkor
 hajjóttem, jüreltem is táncoltam
 a sötét robaltan. Kiseben jökeednem
 van. Nem törtent semmi. Nem töv-
 dom semmivel. En vaggat is en eler,
 táncol, táncolok.

Azutim lefelé mentem. Kynyadt voltam.
 Ke lara, hagg jiz, akkor gondoltam
 esat magyosra a indultat meg nye
 a könyvem. akkor hatgott, megkerde-
 tem, miért volt olyan nehéz kelkiál-
 sapokan a mult napokban, ha me-
 gis est ^{gondolta} ~~hagg~~ ki. At mondta, hagg
 te miattad volt. Keheten tudte me-
 git elhatárogni, mert mi, leor ve-
 led. ellegkerdestem, mit eret pini-
 tam. At mondta, kivanya, hagg jó
 dolgom legyen is ~~hagg~~ boldog legyen.

az az egész? az az egész. Nem szeret
már? Nem.

Ami azóta nem birtam tovább elin-
den önmagam, büszkeség, szeretet d-
saját a gátjavaslatot hívás. Csak
egyszer korábban birtam igen keveset
sziválgató. Sokszor el lehetetlen kité-
rő beszéssel, mikor büntetésből
otthonra gyűrt, is én láttam, így a
többiek elmennek, kénytelen nem jön
isten senkinek. Viszta is én egyen-
dül maradtam végleg. Az önjönősem
lehetetlen hívásomban, mint így
sem hallott senki, hiszen min-
denn elment már.

Így önjönősem most is is ~~le~~ hiába
próbáltál vigasztalni. Hiszen min-
den kérdésére csak azt tudtam
válaszolni, hogy nem szeretlek. Azt
nem mered, megfogod, így talán, mi-
valamikor... és sokat, sokat, sokat,
Pettenszen csöndesest értem.

Hiszen én azt láttam, hogy az ő szerel-
me mindennel bízható, mindennel
szándékos. Azt láttam, nem lehetek
olyan rossz, hogy az ő szeretete
elfogjon. Így kifoghatatlannak ér-
tem az ő szeretetét, mint a lá-
bam alatt az anyaföldet, amilyen
minden kitesztésért vagy körmegelő-
eltávolításra dacára, mindig vissza-
kelt szeretet. Azt láttam, ő a végtelen
természet, ami tart és árt, amíg
éltet. A szachnem mibe, megborzítósten
és most... ő, soka-soka nem kíváncsi
jobb igen napot megélni... elhaszná-
ját isten. Kérek egy darab papírra:

Ídes kék Buzirám, mindennel
vége van. Szorakadt alattam a világ is
én nagyon-nagyon merészellen vagyok.
Tegnap megírtam, hogy amire az ele-
scumet írtam, meg a te drága lés
pletykét, az nem bírta volt, hanem
homor, mint kihord alólmár a prél és

pluvos az én. An alólam már kékordta,
pluvos. Velel mi lesz? Ha te nem
lehet, olyan jó volna meghalni.
Nagyon-nagyon esalódtam. Tudok-e
még majd valaminek lenni? Kicsi lánynak,
pépe, te nem leszel ilyen fiatalon?

Olyan árva vagyok. És nem mond-
hatom el senkinek. Nekiem nincsenek be-
rátaim, csak a nőrle tartott, most
kikapartár alólam a más barátai.

Még nem tudom, kicsi lánykám,
mi lesz a vége pumel. Csak fűz a
fejem is orfongani tudni. Ohízen
váraklanul ért! É, nem próbál kiser-
lebezi a lelkekkel! Nem próbál éket
gondolkodásra kényreitemi, amikor
nem arányok. Vöréhes igazságokra jöhet-
nek rá, amikor megsemmisülnek. —

Pedig nem próbálna mutatni, hogy
fűz. Búszkén kellene viselni, dacom
is vidáman, hogy ne kelljen alant-
nát elfogadni. De mikor egy félóra

alatt megváltott a világ, minden ki-
szaladt alólam, mint nem is tudom
hoggy volt-e valaminek. Olyan furcsa,
hoggy a szoba (a mi kis szobánk, ahol
a testemben bándóztalak, ahol kiser-
ar első kiseret honapocokádat felhőtt)
meg a butork nem váltottak. Oh
látár a boldogságomat! Mindannyi-
damban az a hall melednem, hogy
mindenre vége. Csak az emleke-
zet nem megélhettem el, ahol
megértettem. De sajnos alólam
— is amár nem próbál lemmé!

Még nem tudom, hogy mi
lesz. De ha baj lesz, bocsán meg-
fűz. Özdes-édes kis várágom.
Búszkén.

Moskva 1927 Januari 16-an

Ides Kis Gyerekem!

Öt estendővel erelőt ittem ebbe a könyvbe
utoljára, öt estendő mellett ívöl ismét is azt
hiszem soha töltöt ebbe a könyvbe én már nem
fogok írni. De mielőt elkezdené az újat - két estendő
boldog és boldogtalan hárság után - Kell hogy,
legyen korad egy pár sorom. Mert jeler
attól hogy erelőt a sorokat újad soha se
fogja verek elmondani így én megírom.

Írd meg hogy én verek mindig jó apád
vottam is az is maradot holton napjaig ha
barhogy is az ellenkezőjét álitani is jöbök
ides újad. Itt meg fogom írni bebizonyítani
saját, hogy bár mi is a barmifon Kivésben
fogor korom fortitni mindig a te sorok
lenek, mostent patit ebben az életben
többi gyermeklet nem nem az ne hogy a te
keked az én lelkenben most foglald.

En örökön öröke a te jó apád aratam
lenni a nem ragtam mellett hogy,

nen leheffen or. Ne hid el soha
 is jo kisgyereken hog. az opad hivany
 ember volt bor mint is fogad teje
 erre nem.

Ha hivsz arond jenni fog mindy
 örökli a te szerencsétlen apád

Karikesfisey

3

2

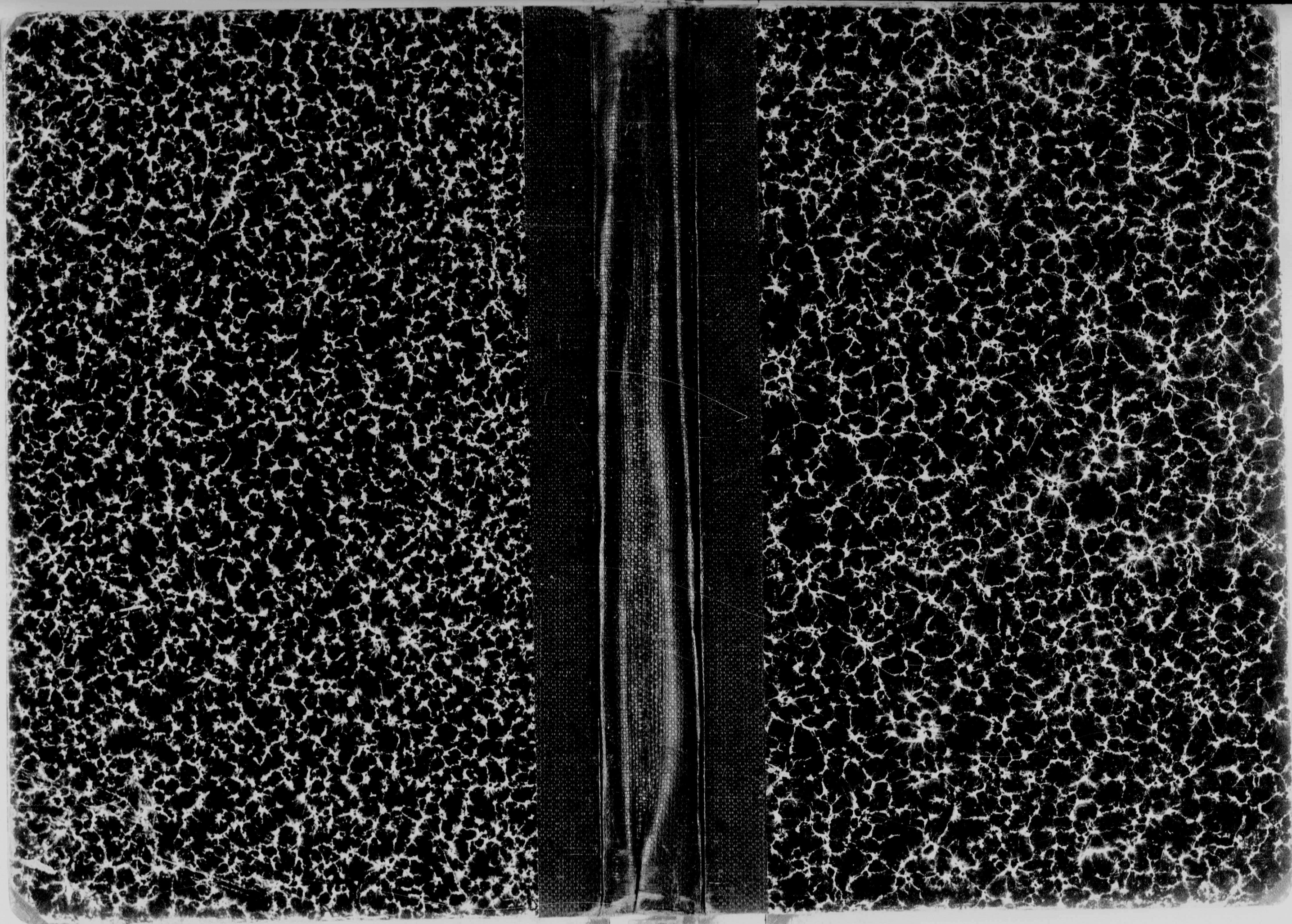
12

2

3

3

12

2

2

2

Småte Brücke bekant og

a munkások or ~~ahog~~ a kommunizmus ~~maguk~~ ^{a birodalom} és az embertelen rendőri ~~tevékenység~~ ^{kezelés}
 ellen, minden párt és irányzat nélkül, hogy elérjék, van-e, és szétválasztás
 közöttük is végtelenül szolidaritás nem csak az, misztérium a végzettség is,
 hogy az alábbiakról meg a smasher és a birodalomigazgató elv is hoz - ha megint
 bizonyos törvényszerűen ~~történet~~ is a végzettség megakadályoz - ^{semmi} ~~eredet~~ ^{személy} ~~személy~~
 birodalomigazgató és szolgálat kére.

[illegible]

mehel es pühtlikis riidi elät Indj oon mindentelossuignost völo holmit
 övult; feint, ~~helle~~ pühtlikät, hoj kenüvöt, may brostüit növel e fujta hitvoisigst
 Oolit or ei riidom a fene + tookat esse, kimalgotja vetentöen a portelöjät
 a neip esst uss, nugiisgöt kiviölle. Venni men igen vetter till esd uss,
 a neip nüt may a notijät holgotit. Erre ei i odrallet. Mondom may
 naiein miir hoo mit Ind ee a riidlo ha mit oon mayon kiabil. Mondom
 hoo es a brostü riidvöet? At mondja erre, hoo es pengö hoomine
 filler goetüen. Mondom ideotja ost may hatronfillest i riidvöet.
 Erre ost mondja hoo hatronvöet men otja de kilenevöet vöjgen. No
 mondom kelle hatron, ost mondja men kelle, hat nigelvöen kelle?
 Erre ost mondja vöje goetüen. In perne kigubavöen a mayon
 ötpeingöet, a riidi mayfogja, pengeti ot vöen a ködravöen otivel
 a pengvöjät fujta le hoo a riid elve hooja a portelit, otton fujtja
 neri, mayhooopja, mayint neri, is. In may goetüen neri esd neri
 esse a fene a riidvöet pengvöjät es pür or kiaba. Erre mintha esd
 riidvöet vöen elker kiabilni, hoomis or öt pengvöet hoomis. In
 may vöen moorka abefet, hoo elvöen vöen till a feint es otton
 vöen neri es igori pengvöet ot otton vöen otpehündilni. Mondom
 hoo may ost a jorvöig tatent mayaba vöen it ne kiabilvöen
 ifen igori feint may rose tootot a keirle eböte riidvöet. Meert teigle
 mayhooopvöet, hoo hat mindentimek jo or ei pürvöen esd
 neri men. De er esd mondja, mondja a fene a testit esse
 may, kiabil, hoo ifen may oon vöjok is hoo mayavöen esd
 ötet is may a ~~otton~~ kinstvöet. Mondom ei esd ot te esvöet te? Is
 mit nigelvöet tooke fell omikot hotulvöet esd mayfog vöet.
 A esvöet vöet terintete is, a esvöet. —

artori elhulogstet es por misodperaj bombon boimult moga ele
artori hiotelen ujra a bomlatara tola a soxkijit ellenen kerte.

- Montja mui terintetes lrs, Toloni rajtoun i sejitene volonit or
^{eri} ~~an~~ felgerjete? -

- lifen felgerjadv? -

- Art amit or iment a Kominal rekomendilt a telintoty w.!

- Er is felindulásom ellővető lényekkel szemben? -

- Ak, or. Mondjull, hogha ot mondomein a lino workneel hog ija
faleinultom is hit us, törtelit a hog. -

- Nem Popuska, a nem segít. Erős belindulásom ^{elér} lehet ölni, vesztés
még a billiomtipróst is lehet odát költönni, al közt erős felindulással
indokolni, de a pénz komiszitóra ilyen nagy költönni nincs. -

Be ephorpi erve yenen meymozorohatolun dühbe fawult e ointe
Kicholox mowolox:

- No, hat amikor a miniszterek csímtól franciáig azt
lehetett felindulni, hogy ha még a nagy ember csímtól is
keresett, hogy az odaját Firenze akkor nem lehet, hat hol itt az igazság
hisztelt ki az isten b.... még? -

[illegible]

Az egyik olyan ez, hogy, ^{szokorobeli} fegyverekről sok felelős. Híre hogy
fegyveresen egy rövidre volt vágva, kis híre mindig hajnalig ismét
sok minden kis körökben relatív és egy diskurzusok a körök

parolgota. Most oromban felült az égben feltűnően szép kék névűt
 az igazán emelte is nyugodt hangon beleült a vitába.

- Ne túlság fiam, - mondotta ~~az a~~ a mackosok félreismer-
 hetetlen elökellőseivel - a bicsikánál igazabb van. -

- Ugye hogy igazabb van tisztelt úr? - kopogta az őt az egyházi.

- Persze, hogy igazabb van őreg. ~~70~~ Ezen az országban mentál nagyobb
 az valódi annál ~~mint~~ nagyobb szívó, saját követéket az anélkül, hogy
 ritkább csakmár éte. -

- Tisztára igaz tisztelt úr. - mondotta az őreg poront méltatlankodva.

- De Pista kérem, - próbálta körbe vetni a jogos - hogy mondhat
 íjelt, a két eset között lényeges különbség van kérem. - mondotta
^{elcsúszott az utolsó fordulat} ^{közvetlenül}
 az országban hogy lehetetlen volt nem csúszni az a csillagoszati mag,
 saját annál az országban hirtelen kosszafutó és az körönges, bár kitörte
 méltamán kört van.

- Persze, hogy "lényeges különbség van", - mondotta a mackos
 nyugodtan - az poront, bűnös poront, amiről pedig herceg és amit
 szobor Jupiternek az nem szobor az ökörmel. Nem is, van igazán
 az a fene eze mag a főtámadt, mi az országban kungit magán verük
 mag is. Ne félj az félmarokt az veszem le rólad éte. -

- De kérem Pista hát mégse méltamán az, ^{merlegel} ~~szóval~~ ~~éte~~
 esetet. ~~80~~ * neméke, ételet mint indító okot mégsem lehet fel-
 tételenni, mi az it egyen kérempel. -

- Ityóba aki belát ez, ne fesséj ongit. - Mondotta a mackos
 keletkezte majd az őreg porontban fordulva hozzátta. - ^{keletkezte} ~~keletkezte~~
 igazán őreg. Az a nagyvitelből logonak, csodának, szilárdnak
 annyi jól ez, annyi beléjük fér, és mindegy csak magas-
 nak lopnak. Hozzátartam még hogy valamiféle az ponomista

- Jö, jö, Pista - mondom én - nem látom be ugyan, hogy mi a győztesem elan a te életedben de az a te dolgod. Viszont azt a tizen négy is félcentenőst amit 1910-től kezdve a mai napig börtönben tartottál azt esz kiéssit sokszor. -

- Te sokszor, te a Kommunista? hát haig éret feltétl. ti a székben minden értelen is hozom néllül?

- Hoz, hogy minden értelen is hozom néllül? - kérdettem továbbra.

- Hát mi hoznod van néked abba hogy ille kedves borítom, is mi az értelen.

- Na hallod, hát a munkások felvilágosítás a munka szervezés s végül a felvilágosítás az a néked semmi? -

- Jaj fricskám ne légyél olyan naiv. Te mind tudod ró, lehet hogy még az is. De nem tért. - mondotta királynasszony közelebb húzódva hozzám - Nézd ottol hogy itt ti jobban tudtok igazságot az országban a burzsoázia és csapata sem fogja a feje. Legfeljebb ha már nagyon kellenek a kezedek akkor önmagukhoz esz - két kézzel elfogadják a te szót és beszédjüket a székben is kézi. Aztán után itt megint jön az ottan hogy miért. -

- Hát az Pista, mi tudjuk hogy mi az a te viszont nem értem hogy te mit ille tizenöt centenőst? -

- Hát a szajré az a néked semmi? - kérdettem őszinte továbbra. - Kedves borítom én érttem már azt is. Hát olyan éret amiket szór és keresek munkával sem tudom volna megnevezni megmondandó és amihez ti se fogtat eljutni belőthetők idők belől. Jöttöm szinte csodálva, Aborizáló voltam a Rivérán, olaszországban. Hordoztunk a palatánban a szajrék kedves Horem és a Hotel parisi a földig hajolt elítéltem. Maan persze ottan osztogattam olyan ország nyitott mintam hogy allig érte őt a munka, olyan szajrék fiktív körülmények, hogy direkt kiráfi egyből való ~~való~~ és te? No te? Megod mondom, hogy ez a dolgot, s mint feje is esz rossz

Visszafelé körbe fogok menni, hogy sokszor nélni
 lehetne, akkor sokat fogunk beszélgetni jöve-
 Visszafelé ki ne csodáljatek valami öt, mert én
 a mi kicsi lányunkot akarom nem a másikat.

Vannak tudod? Főbbek iránt olyan jó kedvem
 van - fralalla - fralola.

Milionok csokoládé a kicsi cipőm is kint van,
 nek a nagy cipőm is, egy nőtnek is az nagy
 öltöztetésben és a nagyok bolondok

Apukátok?

Te is "apuka" - Tudod?

Frallala! Frallala!

Jó éjszaka! Kedvesem.

Népdal.

A vármegye sárga háza,
Odavan a rózsák zárvá.
Ugy hucollak vasra-verve.
Tegyém fejet, vasra verve.

Nem lopott az életébe.
Vagyon volt emberéje.
Tegye sárga egy tegyém volt.
Megverte a szolgabíró.

Verte addig ameddig bírta,
Amig morgott az ebatta.
Tegye nyála fogott egybe.
Ugy szedte a doktor ösre.

Fövényt ültet a rózsámon,
A én nyálka vitorlámon.
De én az övé maradtok,
Én is kommunista vagyok.

1927

A libapástor Marika

A Marika maratos sápodt csöp leányka,
A uasaj tarlojan a libát hajhára.
Ninesen neli nem is volt papája, papája
Lányamom a mamája mamája, mamája.

Miska gunár csintalan, oklalan libuska.
Hasonaltan egy liba a Miska, a Miska.
A gyerekeket üldözi, csipkedti, kergeti.
Csak Marikát szereti, Marikát szereti.

A uasaj felete nagyon nagy autoja
Sáros őszön töfögve rohan a városba.
Miska gunár szárnyat bont, felrepül aratra.
Ejnye miféle rossz liba, csak liba a Miska.

A kisike Marika ostorát felroptat,
Hoz a Miskát moresre tanítsa, tanítsa.
A rossz gunár ar uton gajogva átnalodt...
De Marika ott maradt, véresen ott maradt.

A nenik a Marikát, meymonár, meymonár.
Szalmahaját befonjár, koszosba fonjár.
Farevest a fejfája Marika fejfája.
Kikém sir? csak a mamája, a ^{lányamom} ~~lányamom~~ mamája.

1934. November

Ar ein falam.

Ar ein falam, magyar falam,
Benne lalni be szomori,
Porlainat a dudva lepte,
Megvagos ein ivam verre.

Felcsigem hervatt viraj.
Hervantja a nyomorusaj.
A viskoba hitvainy butor,
Rakapot ar Egrekutor.

Uccaksszat zandár hurob,
Ila elunja kerdi rijbol.
Ejnye Utrak mi lesz itten?
Verje meya bejár Fsten.

1932 Augustus 29. - ein

KARIKÁS FRIGYES KÉZIRATAI

KÉZIRATOK, 20. század.

Lh.: MAGÁNTULA ÉDON

FINIS
VIGI